

NEW YORK TIMES, USA TODAY BESTSELERIS

Santuokos žaidimai

ŽAISK, KAD LAIMĖTUM

CD REISS

*Kerintis, gundantis, emocingas ir beprotiškai
įtraukiantis. – Katy Evans, NYT bestselerių autorė*

BALTO

CD REISS

Santuokos žaidimai

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ROZITA ZNAMENSKAITĖ

BALTO

Adamas

1 skyrius

ESAMASIS LAIKAS

Rytas, kai mano gyvenimas apsivertė aukštyn kojom, niekuo nesiskyrė nuo kitų. Atsibudau. Palindau po dušu. Kaklaraištis, kurį išsirinkau, buvo panašus į kitus, esančius stalčiuje, ir kostiumas, kurį apsivilkau, nebuvo mėlynėsnis už mano kitą mėlyną kostiumą. Jis nebuvo mano mėgstamiausias ar nekenčiamiausias. Gulė ant manęs kaip ir kiekvienas kitas kostiumas, kuriuos vilkėjau po vedybų. Platesnis per pečius. Siauresnis per juosmenį. Rankovės išryškino bicepsus. Jai patiko, kad mankštinuosi sporto salėje, taigi nesilioviau.

Tą rytą, kai viskas pasikeitė, jaučiausi daugmaž kaip visada. Turėjau aibes reikalų, bet ne per daug. Ji tikriausiai jau susitikime su mūsų antruoju leidyklos direktoriumi. Lėčiau pasitikti mirties šimto mylių per valandą greičiu ir tada pažvelgiau į debesis.

Tą rytą, kai mano gyvenimas pasikeitė, ėmiau sudarinėti pirkinių sąrašą savo namų tvarkytojai.

Butas buvo nutviekstas saulės, spinduliai žaidė ant kietmedžio grindų. Dvidešimčia aukštų žemiau manęs Krosbio gatvės kapiliarų plienas ir triukšmas pasiekdavo Lafajeto arteriją.

Mano gyvenimas pasikeitė darbo dieną, kai už nugaros kunkuliavo arbatinukas, švarkas buvo užmestas ant baro kėdės, o ant virtuvės stalo rūgo pienas.

Padėjau jį į vietą, nes maniškė niekada nepadėdavo.

Nejaučiau ore tyrančios grėsmės. Nekilo nė mažiausio įtarimo, kad ši diena skirsis nuo kitų. Būtų buvę kvaila tikėtis, jog tai pajusiu. Kodėl šiame mokslo ir proto pasiekimų amžiuje turėčiau nujausti artėjančią nelaimę?

Taigi, nenujaučiau.

Įrašas jos ranka – papuoštas gėlytėmis, išraitytas, patobulintas katalikiškos mokyklos standartinės rašysenos variantas – buvo spausdinto raštelio apačioje. Įsipyčiau kavos manydamas, jog tai mūsų sandėrio priminimas, ir man reikės tik pasirašyti greta jos parašo.

Klydau.

Tai buvo pirmas kartas, kai suklydau dėl jos ketinimų, bet ne paskutinis.

Brangus Adamai,

Nežinau, kaip tai pasakyti.

2 skyrius

BŪTASIS ATLIKTINIS LAIKAS

Pirmieji kartai.

Pirmas kartas, kai ją pamačiau.

Buvau galingas. Turėjau rankoje visas kortas. Jos tėvų sukurta leidybos imperija byrėjo drauge su visa industrija. Jie turėjo vienintelį geranorišką pirkėją – mane. Ji įžengė į pasitarimų kambarį paskui tėvą Džoną Barnesą, kuris paliko savo ego už durų drauge su deguonies balionėliu.

Erdvė aplink ją susitraukė.

Pirmą kartą ją išvydęs, turėjau sulaikyti kvapą.

Pirmą kartą jai prabilus, iškvėpiau.

– Pone Steinbekai, – pradėjo ji sėsdama tarp teisininkų ir atsakingų pareigūnų. Mano pavardė buvo ištarta su didesne pagarba, nei buvau nusipelnęs. Ji buvo knygų kūdikis. Buvo pratusi tarti *Steinbekas* pagarbiai.

– Jokios giminystės, – atsakiau. – Niekad nesu buvęs ūkyje.

– Aišku.

Jos plaukai buvo tiesūs, rudi, iki pečių, o akys – kaip sudužęs apsauginis stiklas.

Mes atsisėdome. Atvertėme savo aplankus. Ore paslido skaičiai. Jos tėvo alsavimas pasunkėjo. Emfizema. Įprotis sutraukti tris pakelius cigarečių per dieną, pažabotas per vėlai. Susitikimo metu ji vis žvilgčiojo į tėvą ir vis labiau nerimavo.

Ką ji dėl jo padarytų? Jeigu apsimesčiau nematęs jos tėvo išsekimo, ar šoktų jam padėti? Ar staiga nuspręstų išvesti jį iš kambario?

Pirmą išbandymą mano būsima žmona prakišo. Arba įveikė – kaip pažiūrėsi.

– Tai, ką jūs siūlote, – tariau, – yra keturiasdešimt devyni procentai pelno iš kompanijos, nors niekas verslo pasaulyje netiki, kad ji galėtų uždirbti pinigų per ateinančius penkerius metus. Jūs išseikvojote savo kreditą, o dabar norite, kad tyrimo ir plėtros specialistai įsikištų, sumokėtų už jus užstatą ir atiduotų jums saugoti karalystės raktus.

– Niekas iš tyrimų ir plėtros specialistų neišmano leidybos reikalų, o mes turime keletą idėjų...

– Niekas prie šio stalo neišmano leidybos reikalų, bet tik viena šio stalo pusė išmano *verslą*. O jūs sėdite ne joje.

Stumtelėjau jai aplanką su *McNeill-Barnes* kompanijos verslo planu ateinantiems penkeriems metams. Bjauru. Net geriausiu atveju jie pasmerkti žlugti.

– Jūs pražiopsojote paprastą bankroto procedūrą, – aiškinau. – Jau atleidote per daug darbuotojų, kad galėtumėte aiškinti, kurios pareigos bus išsaugotos. O kalbant apie nepavydėtiną amerikiečių literatūros padėtį – visiems nusispjaut.

Džonas Barnesas sulaikė kvapą ir sušvokštė. Jis nežiūrėjo į aplanką – žiūrėjo į mane.

– Ko jūs norite? – sušnibždėjo.

– Viso paketo. Ne mažiau. Mano siūloma išperkamoji suma lapo apačioje.

Pirmąsyk, kai pribloškiau savo būsimąją, ji to neparodė. Bent jau pastebimai. Tik jos apatinė lūpa nukaro, ir ji neritmingai sumirkčiojo. Užvertė aplanką.

– Jūs norite pastato.

Atsilošiau kėdėje.

– Tai gražus nuosavybės egzempliorius.

Mano akys nuslydo iki jos krūtų. Galėjau atspėti jų formą iš vos pastebimo šešėlio prie apykaklės. Įdomu, koks jų skonis.

– Tai rekonstruotas Soho sandėlis.

Ji jau norėjo pereiti prie esmės, bet tėvas vėl sušvokštė. Ji pametė mintį. Gailėjau jos. Ji myli tėvą. Jos atsidavimas mane sujaudino. Labiau negu jos krūtų norėjau paragauti šio atsidavimo.

Ji spragtelėjo rašiklį ir grįžo prie savo minčių.

– Šis pastatas? Tai tarsi saldainiukas supirkėjams. Už tokią sumą mes galime tiesiog jį parduoti ir išsaugoti kompaniją.

– Su turto areštais ne.

Pirmą kartą išsraudęs savo būsimą žmoną į kampa maniausi laimėjęs lemiamą kovą mūšyje. Maniau, kad suprantu. Po penkerių metų, skaitydamas spausdintą laišką ant virtuvės stalo (dvidešimčia aukštų žemiau mūsų buto su pertrūkiais kaukiant greitosios automobiliui), suvokiau nieko nepasiekęs.

3 skyrius

ESAMASIS LAIKAS

Brangus Adamai,

Nežinau, kaip tai pasakyti. Bet privalau.

Nebegaliu būti tavo žmona.

Laiškas buvo dviejų puslapių. Nepajėgiau jo skaityti. Rankoje ataušo puodelis kavos.

Kraujas iš viso kūno suplūdo man į veidą, likau su žiojinčia tuštuma krūtinėje, o mano balti sustingę pirštai dilgčiojo prieš visiškai nutirpdami.

Glamžiau laišką, kol jis tapo mažu kietu išdavystės rutuliuku, o tada įgrūdau į kišenę. Reikėjo nusišlapinti. Tik pagalvokit. Man reikėjo nueiti į tualetą, atidaryti duris ir išsitraukti varpą. Padaryti, ką privalau, nors nestabdydamas lėčiau prie sumautos bedugnės.

Paskambinau jai. Neatsakė. Balso pašto dėžutė pilna.
Vėl paskambinau. Tas pats. Išsiunčiau žinutę.

„Kur esi?“

„Reikia pasikalbėti.“

Jokio atsakymo. Nebegalėjau ilgiau spoksoti į telefoną. Ji mano, kad mane palieka, o man vis dar reikia nusišlapinti. Neturėjau laiko galvoti, o juo labiau suvaldyti šį absurdišką kūno poreikį. Stovint prie klozeto galvoje skriejo mintys, vis greičiau ir greičiau stuksendamos kaip korta, įkišta tarp pakalnėn riedančio dviračio stipinų.

Yra kitas vyras.

Aš jį nudėsiu.

Viską patikrink.

Išsaldyk banko sąskaitas.

Antradienį po UNICEF iškilmių.

Dulkinau ją antradienį.

Ji patyrė orgazmą.

Ar ji patyrė orgazmą?

Žinoma, patyrė.

Ką aš blogo padariau?

Tai aš kaltas.

Kuo jis vardu? Užmušiu...

Atsiprašyk dėl nieko.

Prisijunk prie jos elektroninio pašto.

Kur ji?

Atsiprašyk dėl visko.

Ji taip negalvoja.

Daryk ką nors.

Daryk ką nors.

Daryk.

Ką nors.

Su trenksmu nuleidau klozeto dangtį. Velniop šlapinimasi. Velniop durų rakinimą. Velniop šį sumautą pasivaikščiojimą po kvartalą. Buvo žiema. Skrodžiau šaltį kaip atšipęs peilis. *McNeill-Barnes* kompanija buvo kvartalo gale, o aš neturėjau jėgų išlikti šaltas. Velniop visą tą mėslą, kuri privalau daryti, nors reikėjo daryti ką nors kita.

4 skyrius

BŪTASIS ATLIKTINIS LAIKAS

Diana. Diana Maknil-Barns. Kaip man ją užvaldyti? Ar pakeisti savo ląstelių struktūrą? Nusigręžti nuo savo tapatybės? Pabėgti, niekad apie tai nebekalbėti, kruopščiai sumalti į miltus, kad nepasakęs jai neapsimeluočiau?

Ar sudaryti prastą verslo sandorį, kad ji būtų laiminga?

– Padarysiu, – tariau.

Mudu su Čarliu sėdėjome „Lofthauze“ – mažame šiuolaikiškame privačiame klube, dekoruotame originaliais meno kūriniiais, į kurį norinčiųjų patekti sąrašas buvo tokio ilgio, kaip mano koja. Viršutinio aukšto restorane miestas buvo matyti iš visų keturių pusių. Mes buvome pietiniame sparne, iš ten matėme, kaip Manhatano iškyša nusileidžia į vandenyną.

– Palauši ją?

– Aš ją vesiu.

Bičiulis papurtė galvą tapšnodamas savo aborigenišką lazdelę. Jis buvo karo veteranas, bebaigias penktąją dešimtį. Jeigu žinotumėte istoriją ir išgirstumėte jo akcentą, jums galbūt kiltų noras paklausti jo, kokiame paskutiniajame kare kariavo Australija. Jis jums atsakytų: „Tokiam, kuris buvo nupirktas ir apmokėtas“, o tada perklaustų, ar norite pamatyti jo karo žaizdas.

Geriausia atsisakyti.

Čarlis pirmasis išgirdo apie ją prieš vienuolika mėnesių. Pirmasis suabejojo mano instinktais.

– Kaip tu gali būti su klasikine? – pasiteiravo jis kitą dieną po mūsų pirmojo karto. Mes sukome ratą Centriniam parke beveik dešimties kilometrų ilgio taku, o dviračių detalės barškėjo ir tikėjo atsiliepdamos į sunkų mudviejų alsavimą. Jis važiavo lėtai, nes skaudėjo koją.

– Tu negali prasidėti su nuoboda. Tai nenatūralu.

– O kas čia tokio?

– Su ja miegosi kaip šuo su kate. Ji turi būti nuolankioji. Nors ir nežino to, bet turi būti.

– Radau jos buvusį sužadėtinį prabangiam Volstrito bare. Nugirdžiau jį ir uždaviau kelis aiškius klausimus.

– Kaip tau pavyko?

– „Na, sveikas, nepažįstamas *biče* prie baro. Mane ką tik paliko mergina, *kūkt kūkt*, ar tu buvai kada paliktas, tikra kankynė... Mano mergina lovoje norėjo to ir ano, ar

tu kada ją surišdavai, ir taip toliau, ir panašiai?“ Jis sako: „Ne, ji netgi neleisdavo man patempti už plaukų, kai mylėdavomės šuniukų poza.“ Atlikta. Patvirtinta. Užtruko valandą ir keturiolika minučių.

– Visa tai tik rodo, kad ją traukia slaptas dominantas, net jeigu tas bjaurybė nežinojo, ką daro. Ar jos paklausei? Tiesiai šviesiai? Užuoť sukdamas ratais aplink?

– Koledže ji turėjo merginą. Pora mėnesių lengvo prisirišimo, bet savo vaikinui ji neleido nieko daryti.

Jis nuėmė rankas nuo vairo ir atsisėdo tiesiai, nuleidęs rankas.

– Ir tu palikai Sereną dėl šitos?

Šitos? Dėl Dianos. Serena buvo kūdikis, ir mūsų paskirtas laikas seniai baigėsi. Vos užverčiau ją paskutinę dieną, viskas buvo baigta. Diana buvo moteris, ir ji amžina. Aš ją mylėjau. Praleidau su ja vienintelę naktį, ištišas valandas koviausi su ja prie derybų stalo ir ją mylėjau.

Tarp pasivažinėjimo dviračiais Centriniam parke ir pasisėdėjimo su Čarliu klube gurkšnojant viskį ir pasakojant bičiuliui, kaip ją vesiu, praėjo beveik metai. Diana buvo lyg padangė, pilna žvaigždžių.

– Niekad nesusitaikysi su savimi, bičiuli, – režė Čarlis, vėl atsilošdamas link Žemutinio Manhatano.

– Tai paikystės, kurias sau tvirtiname, – atrėmiau. – Tai pasiteisinimas. Man nereikia pasiteisinimo, ir man nereikia gyvenimo būdo, kad galėčiau gyventi.

– Toliau mokėk *Rūsio* sąskaitas, – pamokė jis ir gurkštelėjo iš savo taurės.

– Nėra reikalo.

– Aš mokėsiu už tave. Ateis diena, kai tu nepajėgsi ištvirti dar vienos nakties.

– Man viskas gerai veikia.

Jis šypstelėjo. Raukšlės aplink jo burną patamsėjo – nesisuktęs jau kelias dienas.

– Viskas gerai veikia? Mano drauge, aš niekad neabejojau tavo vyriškumu.

– Gera mintis, – pateliūskavau viską savo taurėje. – Galėčiau ją paimti, žinoma.

Mintis apie tai užkaitino mane kaip gėrimas. Mintis apie ją, klūpančią ant kelių už nugaros surištomis rankomis. Mano kiaušiai sukietėjo.

Nuvijau šalin tą mintį. Mylėjau ją. *Norėjau* ją mylėti. Jaučiau poreikį ją mylėti, ir tą pačią akimirką, kai suklups, ji man nebereikš nieko.

Padėjau gėrimą.

– Tai neatrodo teisinga. Ji nesukurta paklusti.

– Tu negali tiesiog nuspręsti visą gyvenimą mylėtis nuobodžiai. Tai ne pasirinkimas.

– Viskas yra pasirinkimas. Ir aš renkuosi ją.

Bičiulis priglaudė gėrimą prie lūpų.

– Ji turėtų būti tikra nedorėlė.